

गाण्यामुळे रेणू झोपली खरी, पण रात्रभर ती अस्वस्थच होती. जाग आल्याबरोबर तिने घाईघाईने हेमाला उठवले.

"अगं हेमा, हे पत्र तुझ्या दारात सापडलं; माझ्या मते पुन्हा तुझ्याच दारात एखादी चिड्डी येण्याची शक्यता आहे. किंवा सुशांत स्वतःहेमा, माझं मन भरार्या घेतंय आता. मी काय बोलत आहे, कुठली आशा बाळगून आहे मलाच माहित नाही ...पण तू आधी घरी जा. मी येतेच"

हेमाच्या दारात दुसरी चिड्डी होतीच. पुन्हा शेवटी सुशांतचे नाव होते. थरथरत्या हाताने हेमाने चिड्डी उचलून वाचायला सुरुवात केली:

"हेमा, मी आमच्या घरी गेलो तेव्हा दारावर अनोळखी मालकाचे नाव दिसले. रेणूला कुठे शोधू? ह्या अशा अवस्थेत शेजारी जाणे उचित वाटत नव्हते म्हणून तुझ्या दारी आलो. तुला कालची चिड्डी मिळाली नसेल कदाचित असं वाटलं. असो. माझी कहाणी सांगतो.

तेरा वर्षांपूर्वी ऑफिस मधले टेन्शन वाढले. मी काम प्रामाणिकपणे करत होतो, तरी माझ्यावर मी न केलेल्या गोष्टींचे आरोप करण्यात आले. नंतर माझी बाजू त्यांना पटल्यावर सुद्धा परिस्थिती फार बदलली नाही. मानसिक तणाव वाढू लागला. बरेच दिवस असे गेले. मी घरी काहीही सांगितले नव्हते. सांगायला हवे होते....ओझं हलकं झालं असतं. मनःशांतीसाठी मी जवळच्या एका बाबाजींना भेटायला जायला लागलो.

एकदा बाबाजी म्हणाले, "हिमालयात माझ्या ओळखीचे उत्तम गुरू आहेत. तुला त्यांच्याकडे नेतो."

दोन दिवसात परत येईन अशा तयारीत मी ऑफिसहून थेट प्रवासाला लागलो. हिमालयातले गुरू म्हणाले रहा काही दिवस. बरा होशील. वाटले, बुद्धासारखे आपल्याला तत्त्वज्ञान प्राप्त होईल. जेवणात काहीतरी मिसळले होते का कोणास ठाऊक, पण भान हरवून बसलो, व परत यायची इच्छाच झाली नाही. वर्षे कशी गेली कळलेच नाही. मी दाढी वाढवली. स्वरूपच बदलले माझे. तिथलाच झालो मी.

काही वर्षांनी हिमालयाच्या पायथ्याशी एका मंदिरात सल्ले देऊ लागलो. एके दिवशी एक बाई अगदी कावरीबावरी माझ्याकडे आली. नवरा पळून गेला होता...दोन लहान मुले...सगळं ऐकल्यावर मी म्हणालो, "तो पळून गेला, चूक केली त्याने. आधी कर्तव्य निभावायला हवे होते."

माझ्या ह्या वाक्यामुळेच मला जाणीव झाली मी किती चुकलो ह्याची. मी गेलो तत्त्वज्ञानाच्या शोधात. पण रोजची जबाबदारी सांभाळून रेणूनेच खरा ईश्वर साधला होता. मी मात्र आयुष्याला घाबरून पळून गेलो. चुकलो मी.

पण ती मला माफ करेल का? म्हणून हे पत्र तुला लिहिले आहे. तूच तिला सांग सगळं. मला बघून तुम्हाला धक्काच बसेल. परत हा लिहिणारा खरा मीच का ही तुमची खात्री नसेल बहुतेक. म्हणून मी घरी येणार नाही. जवळच्यां मारुतीच्या मंदिरात वाट बघीन तुमची उद्या."

हेमाने दाखवलेले पत्र वाचून रेणू भारावून गेली. काय खरे, काय खोटे, काही कळतच नव्हते. रेणू आनंद, राग, काळजी, शंका, ह्या विचार-वादळात सापडली होती.

"हेमा, अगं सुभाषला हे सगळं सांगितल्या शिवाय मंदिरात जाणं बरं नाही वाटत बाई मला," असं म्हणून तिने स्वतःच्या भावाला फोन वर सगळी बातमी दिली.